

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ТОРБАТА С ЖЪЛТИЦИТЕ

chitanka.info

Един старец отишъл в гората за дърва. Намерил едно кухо дърво, развъртял секирата и тупа-лупа, съборил го на земята. Като се заловил да го цепи, в кухнята му намерил кожена торба, пълна с жълтици. Зарадвал се на късмета си, натоварил цепениците на колата, окачил торбата с жълтиците на ритлата и повел воловете към дома си. Вървял старецът и си мислел:

— Намерих аз парите, но гората не е моя. И кухото дърво не е мое. Отде-накъде парите пък да са мои? Те са чужди. Ако съм човек на място, ще издиря стопанина им и ще му ги дам, защото от чужди пари прокопсия няма.

Не щеш ли, насреща му се задал един сиромас човек, дрипав донемайкъде, разтревожен, запъхтян.

— Откъде идеш, побратиме? — викнал сиромасът.

— От гората — отвърнал дърварят. — Защо питаш?

— Да си намерил нещо?

— Намерих — кимнал с глава старецът.

— Слава Богу! — зарадвал се дрипавият. — Аз, брате, имах само една юница, но ме натисна голяма сиромашия и реших да я продам. Отзарана я откарах на пазара, добра цена й дадох, тръгнах си и де да знам как, по пътя съм изтърсил торбата с парите. Като луд съм тичал дотука. Къде е торбата ми?

— Ей там, закачил съм я на ритлата.

Сиромасът се втурнал към торбата. Бръкнал с две ръце вътре, нагребал жълтиците, погледнал ги, но мигом пак ги изтърсил в торбата като опарен.

— Не са мои — рекъл, — моите бяха бели, а тези са жълти.

— Чудно — замислено проговорил дърварят, — какви може да са тези, дето ги намерих?

— Крадени! — отсякъл сиромасът.

— Кой ги е задигнал?

— Крадците.

— А къде са крадците?

— В гората, къде другаде? — извикал сиромасът и хукнал по-нататък, да търси своята торба.

Старецът се прибрал у дома и рано на другата сутрин метнал торбата с намерените пари на тоягата си, емнал пътя, че в гората — да търси крадците. В най-затънтените дебри забелязал светлинка. То било

огън. Като приближил, край огъня заварил десетина души — надянали един овен на шиш, въртят го над жаравата.

— Добър ви ден! — поздравил старецът.

— Добре си дошъл! — отвърнал един от горските хора. — Ти, дядо, по каква работа си тръгнал?

— Търся крадците. Да не сте вие?

— Имаш грешка! Тука крадци няма — обадил се главатарят на горските хора.

— А вие какви сте?

— Ние сме хора хайдути. Излезли сме в гората да закриляме сиромасите и да наказваме народните изедници. А ти поседни да си отпочинеш и да опиташ нашия овен! — поканил го главатарят.

Старецът подвил крак, нахранил се, благодарил на домакините и на тръгване попитал:

— Кажете ми, братя, къде мога да намеря крадците?

— В дворците, там са крадците! — отвърнал войводата.

Старецът се дигнал, излязъл от гората и се спуснал към големия град. Отишъл право в царския дворец. Влязъл вътре. Там заварил десетина големци, в позлатени дрехи облечени. Били се събрали на съвет.

— Добър ви ден! — поздравил ги старецът.

— Ти какво търсиш тука? — гневно го посрещнал един брадат царедворец.

— Крадците търся.

— Какви крадци? — скочил на крака брадатият и от очите му започнали да изскачат искри.

— Ония, дето са задигнали ей тази торба. Намерих я в едно кухо дърво.

— Какво има вътре? — надникнал големецът.

— Жълтици.

— Жълтици ли? — посегнал брадатият. — Дай я тука!

И като пребарал торбата, намигнал на другарите си и захванал да тика стареца към вратата.

— Ти, дядо — рекъл, — нямаш работа тука. Иди да търсиш крадците вън от царския дворец, защото ние сме най-честните. Додето намериш крадците, ние ще ти вардим парите. Тука те са на сигурно място. Точно подир една година ела да си получиш торбата.

Отишъл си старецът и цяла година ходил насам-натам да пита за крадците. Като се изтърколила годината, той пак похлопал на царските врати. А големците пак се били събрали на съвет.

— Годината мина — рекъл им старецът, — върнете ми торбата с жълтиците.

— Годината мина, но ти, старче, закъсня — дигнал се пак братият. — Аз ти казах да се явиш тука след една година, а ти пристигаш след една година и един ден. Значи си просрочил. Губиш торбата. Хайде, махвай се, че имаме работа.

Старецът излязъл вн, почесал се по тила и рекъл:

— Право ми казаха хайдутите. Тука са били най-опасните, ония, дето и крадат, и лъжат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.